TROLLGULD.

Av

E. WERNER

Översättning från tyskan

Av

GUNNAR ORNULF

(Forts. fr. föreg. nr.)

De sista orden läto halvkvävda, nästan som en vissning, och samtidigt sprutade det eld ur hans ögon.—Edith var inte rädd av sig, men hon genomilades dock av en iskall rysning av denna blick. Hon såg den demon, om vilken han nyss talat, resa sig inom den man, som hon nu lovat sin hand, denna demon, som fört honom framåt, därför att han utan förbarmande trampade ned allt, som trädde i hans väg, det visste hon nu!

Fästmöns fullständiga förstummande måtte ha erinrat Ronald om hur långt han hade lätt hänföra sig. Han återtog sin vanliga hållning och gick fram till henne.

— Detta avskräcker dig, barn? frågade han halvhögt. Du har visserligen inte kastat någon blick i livets avgrunder, och du känner inte den vilda, förbittrade strid, där den ene söker störta den andre från hans plats, där han måste besegras eller själv slå ned. Men jag känner den tillräckligt. Men som du ser, är det inte så lätt att vara mitt livs följeslagerska och min förtrogna, som du begärde att få vara.

— Ja, jag ser det, sade Edith tonlöst.

— Och nu, bort med alla dessa otrevliga saker! utropade Ronald och rätade sig upp med en rörelse, som om han kastade ifrån sig alltsamman. Hur kunde vi just i dag komma att tänka på allt det här? Se inte så allvarlig ut, Edith, och stå där inte så kall! Du har givit mig ditt ord, din hand. Låt mig nu också äntligen en gång få vara lycklig!

Det var en het, stormande bön. Liksom ett rop efter lycka klingade dessa ord, och mannens hela lidelse bröt åter fram, men hon besvarade inte hans smekningar, och hon drog ett andetag av lättnad, då i detta ögonblick hennes far kom in jämte Wilma.

Det hade blivit afton. Förlovningen firades visserligen inom den allra trängsta familjekretsen, men den skulle dock ha en festlig antydning. I matsalen överblickade fru von Maiendorf ännu en gång kvällsbordet och hade därvid all möda att hålla stånd mot sin lilla dotters frågor, vilken absolut ville veta, varför mamma i kväll, då det inte var någon bjudning, hade tagit fram allt detta bordsilver och de vackra blommorna. Därute på terrassen samspråkade Marlow i den behagligaste stämning med sin svärson, och Edith hade dragit sig tillbaka till sitt rum för att ändra någonting i sin dräkt, som hon förklarade.

Vid det öppna fönstret, som vette mot parken, stod den unga fästmön, men hon tycktes inte tänka på sin toalett utan blickade liksom förlorad i drömmar ut i majkvällen. Himlen var ännu ljus och klar, men i parken lägrade sig redan gråa skuggor, och från ängarna kom dimman dragande och vävde luftiga slöjor omkring träd och buskar. Allt fladdrandet, kvittrandet och surret därute var förstummat, och runtomkring härskade aftonens djupa stillhet.

Nu hade lotten dragits, det bindande ordet uttalats, men det fanns ingenting av fästmölycka i den vackra flickans ansikte, som så orörlig lutade sig mot fönsterposten, och för vilken framtiden dock nu öppnade sig så vid och full av glans. Marlow var ju rik efter vanliga begrepp, och han intog en aktad ställning, men det var någonting helt annat att vara maka åt den blivande friherre von Ronald, vilken omgavs av en sagolik rikedom, och som just nu åter visade, att hans makt sträckte sig till de högsta kretsar. Hans maka behövde icke neka sig någon önskan, hon kunde, om hon ville, överglänsa furstarna med glansen av sitt hus.

Den äregiriga dröm, som Edith Marlow hade drömt sedan månader tillbaka, var uppfylld, var överträffad! Och hon älskades av den man, vilkens brud hon i dag blivit, så glödande och lidelsefullt älskad, som hon inte hade kunnat ana. Även detta högsta blev henne givet — vad ville hon då mer?

Då hördes därute i den skymmande, av luftiga dimmor fyllda parken ännu en enstaka fågels stämma. En koltrast sjöng där sin sena, ensamma visa, från fjärran och sakta strömmade tonerna upp till henne, till hälften berövad sin klang av aftonvinden, och därpå förstummades de. Den lilla lilla sångaren gick till vila med majdagen — och i fönstret låg den unga fästmön på knä och grät, grät som hon knappast grålit sedan sin barndoms dagar. Under dessa heta, förtvivlade tårar kom det — uppvaknandet!

ÅTTONDE KAPITLET

Månader voro förgångna, sommaren var förbi, och med september hade hösten hållit sitt intåg. Heilsberg framlevde sin vanliga tillvaro som en till hälften bortglömd historisk märkvärdighet, och Neustadt-Steinfeld stod mer än någonsin i förgrunden, ty den för länge sedan uppgjorda planen att förvandla Steinfeldverken, vilkas ägare Felix Ronald var, till ett aktiebolag, började nu sättas i verket.

Med den jättelika omfattning, som dessa anläggningar fått, gestaltade detta sig till att bli en stor händelse inom finansvärlden, och framför allt för den ifrågavarande provinsen. Man ville ge ut aktier till så låga belopp som möjligt, emedan därvid huvudsakligen medelklassen och "småfolket" togs med i räkningen. Ronalds agenter och de tidningar, som han hade inflytande över, arbetade med högtryck för att klargöra för allmänheten företrädet och den oberäknelliga vinsten av denna kapitalplacering. De hade också redan vunnit den allmänna opinionen för sig, och i Berlin tog man just de nödiga måtten och stegen för att ge det redan säkerställda företaget den lagliga formen och bekräftelsen.

I Heilsberg hade Max Raimar åter dykt upp, sedan han tämligen hastigt avbrutit sitt besök på våren, men nu lyckliggjorde han det så länge försummade hemmet åter med sin närvaro. Snarstuckenhet hörde inte till den unge mannens natur, han tog endast illa upp, då det var fråga om någon verklig nackdel för honom. Trots att Ernst då grundligt hade läst lagen för honom och sedan denna tid över huvud taget behandlade honom kallt, kom han helt obesvärad tillbaka och beflitade sig rentav om en viss älskvärdhet, ty han var tyvärr alltjämnt beroende av brodern.

Max' förhoppning om miljonen med därtill hörande äktenskap hade visat sig bedräglig. Han hade helt plötsligt råkat i onåd hos sitt hjärtas dam. När han nästa gång kom till Gernsbach, tog fröken Marlow alls inte emot honom, och då han återsåg henne i Berlin, lämnade hon honom i intet tvivel om denna onåd. Den unge mannen, som inte visste någonting om samtalet med brodern och icke anade, att Edith nu var fullt på det klara med det "Kämpande och stridande geniet," fann emellertid en annan förklaring därför — denne Nabob, denne Ronald, var skuld till alltsammans!

I samma stund som denne inträffade på Gernsbach, hade den unga damen ändrat sitt uppförande. Visserligen hördes ingenting närmare av om de förmodade närmare förbindelserna. Marlow hade under största delen av sommaren varit i Schweiz tillsammans med sin dotter, och Ronald hade stannat kvar i Berlin, men Max lät dock inte hindra sig i sin förargelse utan slösade hela sitt hat på denne "hans lyckas förstörare," som han kallade honom.

— När miljoner vinka, då trampas ett stackars förrått konstnärshjärta i stoftet, sade han tragiskt, då han yppade sin sorg för morbror Treumann, och den gamle herrn gav sin käre Max fullkomligt rätt, så mycket mer, som han nu hade en bundsförvant mot den förhatlige Ronald. Han tröstade det förrådda konstnärshjärtat, så gott sig göra lät, genom rikliga tillskott ur sin kassa och några privatsammankomster på Gyllene Lejonet, vilket som bekant hade ett mycket gott vin. Därvid skymfade de gemensamt "denne nabob, denne pascha, denne Neustadts och Steinfelds svindelkonung" och rasade ursinnigt över hela Heilsberg mot honom och aktieföretaget, som skulle göra honom ännu rikare.

Notarien Treumann förklarade offentligen, att han ansåg det som sin offentliga plikt att göra front däremot. I Heilsberg fick inte en enda aktie köpas. Man måste visa de av högmod formligen uppblåsta neustadtarna, att det ännu fanns manlig värdighet. Neustadtarna prålade i själva verket i hög grad med det nya företaget, av vilket de lovade sig ännu större fördelar, och förargade den kära grannstaten på det blodigaste. Mellan Neustadts "Dagbladet" och Heilsbergs "Vakttornet" utbröt en rasande litterär fejd, i vilken de slungade varandra i ansiktet de värsta grovheter, och stadsnotarien, som naturligtvis var medarbetare i "Vakttornet," inspirerades i en ledande artikel till det vågade påståendet, att det härnäst skulle regna ned ett svavelregn över denna moderna svindelstad, liksom en gång på Sodom och Gomorra.

I notarien Raimars trädgård blommade i stället för syrenerna nu sensommarrosorna, annars hade ingenting förändrats sedan våren. Här i Heilsberg förändrades ju över huvud taget ingenting alls. Till höger och vänster höjde sig de höga gavlarna, som förlänade åt trädgården ett så trångt och hoptryckt utseende, baksidan av huset hade kvar sinstentrappa, och framsidan erbjöd en utsikt över den gamla vallgraven med dess murar och torn. Och liksom då satt också i dag major Hartmut där tillsammans med sin vän, ståtlig och kraftfull som vanligt, blott en liten smula mera bränd av solen.

— Ja, den här gången har jag gjort som Max och kommit neddansande som en bomb i ditt hus! sade han skrattande. Nåja, ditt ansikte visade mig vid den första överraskningen, att jag är välkommen.

— Men hur! utropade Ernst, vilkens ögon i själva verket lyste av glädje. Jag anade inte, att du redan skulle vara tillbaka från manövern.

— Jag kommer också raka vägen därifrån. I går ryckte vi in igen, jag hade permission på fickan, och då tänkte jag, att Ernst inte precis kommer att köra mig på dörren, om jag hals över huvud kom ned och hälsade på honom . . . och här är jag nu!

— Ett mycket gott påhitt! Jag hoppas, att du har tagit med dig uniformen, ty vi stå nu inför en storartad festlighet. Historiska föreningen firar sitt jubileum, och morbror Treumann har satt sig i huvudet, att Heilsberg nu också måste ha ett historiskt festtåg liksom andra städer. Allt det gamla vapenskrapet från rådhussalen skall paradera därvid, och det är möjligt, att de också släpa med sig den berömda tortyrkammaren.

Hartmut såg helt förvånad på sin vän. Han var inte van vid att höra något skämt från honom, men han instämde glatt däri.

— Då kommer jag att representera den moderna krigshären. För övrigt så hade jag verkligen packat uniformen, därför att . . . nå, man kan ju aldrig veta, när man kan behöva den för att göra effekt.

— Här i Heilsberg? Vad tänker du på?

— Nä, eller någonstädes i omgivningen! Men jag förvånas över ditt uteende, Ernst! Du börjar ju se ut som en människa.

— Det var mycket artigt av dig! Var jag kanhända inte det förut?

— Nej, du hade här i ditt vällovliga kansli till hälften blivit en mumie. Nu ser du ut, som om mumieomvandlingen stannat av . . . gudskelov!

Majoren hade rätt. Med Raimar hade verkligen en förändring försiggått, som inte var precis påfallande men dock synlig för vännens ögon. Trötheten var försvunnen ur hans drag, och hela hans hållning samt ögonen hade fått liv. I hela hans väsen låg ett nytt, främmande drag, vare innebörd var omöjlig att gissa sig till, men det fanns ingenting kvar av den gamla dystra likgiltigheten.

— Du ser ju riktigt föryngrad ut, fortfor Hartmut. Vad har då hänt? Har du möjligen blivit viceordförande i historiska föreningen?

— Här i Heilsberg händer ingenting, det vet du ju, svarade Ernst undvikande. Men berätta i stället du. Hur var det vid manövern?

— Jo, vi fick den här gången gno duktigt, till den grad, att jag verkligen är i behov av ett par veckors vila . . . och den tiden tänker jag tillbringa här.

På Raimars läppar lekte ett spefullt leende, medan han betraktade vännen.

— Du ser verkligen ut att vara i behov av vila. Det är då märkvärdigt, Heilsberg tycks rentav ha blivit en kurort. Max är också här nu igen och påstår, att han måste "vila" sig här. Men den här gången kommer han inte att störa oss. Han tänkte komma till staden i dag, men annars har han redan i åtta dagar bott på Gernsbach.

— Vad har den dumma pojken i Gernsbach att göra? utfor majoren häftigt. Hur kan det komma sig?

—Han håller på att måla den lilla Lisbeth, och då sittningarna inte alltid lyckas på grund av barnets livlighet, så har han blivit inbjuden av fru von Maiendorf, för att han skulle kunna göra färdig tavlan i lugn och ro . . . Hur är det med dig, Arnold? Det är väl inte någonting märkvärdigt?

— Jaså, det tycker jag visst! Men innan vi gå vidare i texten, så ville jag be dig om en öppen förklaring oss emellan, Ernst. Din morbror Treumann berättade mig i våras om vissa giftermålsplaner, på vilka du på den tiden inte ville gå in. Nu måste jag veta, hur saknna stå, ut med språket alltså . . . har du några avsikter med avseende på den unga änkan? Ja eller nej!

Raimar rynkade pannan och gjorde en ovilligt avvärjande rörelse.

— Vad tänker du på, Arnold? Om någon bojelse från min sida har aldrig varit tal, och ett giftermål för pengars skull har du väl aldrig tillrott mig, hoppas jag. Hellre förblir jag i hela mitt liv stadsnotarie i Heilsberg än jag lever av en rik hustrus nåd.

— Nä, med mig är förhållandet inte precis likadant, sade major Hartmut lugnt. Jag är soldat och gifter mig inte för pengars skull, men om min blivande fru tillfälligtvis skulle vara behäftad med ett adelsgods, så skulle jag storsinnat förlåta henne det. Du har sålunda inga avsikter? Det glädar mig utomordentligt! Det har nämligen jag.

— Tänker du gifta dig? frågade Raimar förvånad. Men du har ju alltid förklarat, att ungkarlslivet är det enda människovärdiga levnadssättet.

— Har du aldrig sagt någon dumhet i ditt liv? utbrast majoren retlig. Jag har blivit klokare nu på gamla dar. Kort och gott, den där lilla blonda kvinnan med sina blåa barnaögon har åstadkommit det. Jag har inte kunnat bli kvitt saken på hela sommaren, och nu har jag omöjligt kunnat hålla ut längre. När manövern var slut, packade jag in och kom hit för att försöka min lycka. Nu vet du det!

Ernst log och räckte honom hjärtligt handen.

— Lycka till, Arnold! Det sägs, att den unga frun redan har avslagit en del giftermålsanbud för sitt barns skull, men om du försöker . . . du är ju en stätlig friare!

— Säger du det? frågade Hartmut e nsmula fundersamt. Nåja, den utbrända kratersjälen Max slår jag nog ur brädet, ty att pojken nu försöker med sitt ofog igen, förefaller mig klart som dagen. Nu är han bara blygsammare och tänker fortsätta sin kamp för tillvaron som godsägare.

— Du kanske har rätt i vad du säger, sade Ernst eftertänksamt. Jag har inte kommit att tänka på det hittills, men man kan ju tilltro Max detta. För honom är ju giftermål över huvud taget endast spekulation.

— Sålunda är ingen tid att förlora, ifyllde majoren. Vi fara i morgon till Gernsbach. Därvid rekognoscerar jag försiktigt terrängen, och om familjegeniet verkligen understår sig att ha några "avsikter," så kommer jag att blanda mig i saken för honom. Avgjort!

Nu öppnades dörren till huset, och "familjegeniet," om vilket man just talade, visade sig i egen person tillsammans med morbror Treumann, men de kommo inte med den vanliga hälsningen, utan störtade sig formligen in i trädgården.

— Vet du av det, Ernst? ropade gubben redan på långt håll. Har du hört det? Nej, han vet ännu ingenting, annars skulle han inte sitta där så gemytligt . . . Aha, major Hartmut, är ni i Heilsberg? Kommer ni från Berlin? I så fall vet ni naturligtvis redan om det, hela Berlin talar ju om det!

— Vad har då hänt? frågade majoren överraskad, medan Raimar däremot inte visade det ringaste tecken till nyfikenhet eller deltagande.

— Djävulen är lös! förklarade Max, som synbarligen befann sig i en mycket trevlig stämning och därför glömde förargelsen över att hans ständige vedersakare så plötsligt dykt upp. I Steinfeld nämligen! Jag visste heller ingenting, men när jag i dag kom från Gernsbach och älsade på hos morbror, så fick jag veta historien.

— Ja, här har jag det, här har jag det! ropade den gamle herrn och drog fram ett tämligen omfångsrikt tryckt häfte samt svängde det triumferande. Det är "Trollguld"! Nu blir det annat av för steinfeldarna och deras pascha, som kör anständigt folk på dörren och vill låta gräset växa på Heilsbergs gator. Nu kommer det att växa i hans Steinfeld, fotshögt, och i Neustadt också, ty Neustadt är alls ingenting utan Steinfeldverken!

Hartmut såg först på morbrodern, sedan på systersonen, som var lika upprörd, och skakade på huvudet.

— Min bästa herr notarie, det fins dock, så vitt jag vet, inga tarantlar i Heilsberg, anmärkte han. Ni är ju alldeles utom er, och Max likaså. Vill ni inte äntligen tala om vad som är på färde?

Treumann ställde sig tätt bredvid honom och höll häftet framför näsan på honom.

— Kan ni läsa, herr major?

— Ja, något sånär, svarade denne och tog häftet. "Trollguld! — Ett varningsord i sista stund!" . . . Så pass mycket kan jag stava ihop, men jag kan inte påstå, att saken i alla fall blivit klar för mig.

— Det är fråga om Ronald! förklarade Max ivrigt. I broschyren här förevitas han de oerhördaste saker. Hela svindeln i Steinfeld avslöjas . . det är som ett hagelregn!

— Nej, som ett svavelregn! sade notarien högtidligt. Jag profeterade ju om det i "Vakttornet," och det eländiga "Dagbladet" ville skratta sig till döds samt kallade mig för en fossil från den förhistoriska tiden. Nu kommer skrattet att dö bort på neustadtarnas läppar, ty nu kommer domen!

Den annars så godmodige gamle herrn såg så bister ut, som om han i egen person tänkte bringa denna dom i verkställighet. Men Hartmut hade blivit allvarlig.

— Är det mot Ronald, som flygskriften riktar sig? frågade han. Nej, jag vet inte det minsta därom, jag kommer direkt från min garnison. Och du Ernst?

— Inte jag heller. Man får väl höra talas närmare om saken, svarade Raimar med en likgiltig axelryckning och gick bort till rosenbusken i mitten av trädgården, där han nästan vände ryggen mot de andra.

Hans morbror blev alldeles förbittrad däröver.

— På dig biter ingenting! sade han. n sådan tilldragelse! Det angår ju inte bara oss och neustadtarna, utan hela världen, det räddar moralen . . . och där står du som en stock och säger: Man får väl höra talas närmare om saken! Ernst, du blir till slut helt och hållet förbenad!

Ernst svarade inte med en stavelse, medan Hartmut bläddrade i häftet och ännu en gång såg på titeln.

— Det är anonymt utgivet, endast undertecknat med Veritas . . . vem kan stå bakom denna signatur?

— Det får man nog höra! utropade Treumann åter, alldeles hänförd. En modig man är det, en sankt Georg, som tappert går draken inpå livet. Rätt har han, när han säger: Allt och alla ligga ju på knä framför denna mammons gudabild . . .

Majoren studsade vid dessa ord och riktade en hastig, glänsande blick mot sin vän, vilken bemödade sig om att avlägsna vissa blad från rosenbusken, medan den gamle herrn fortfor:

— Ja, och vilket språk, vilken schwung, vilken eld! Jag har läst upp för Max de vackraste ställena, han var alldeles utom sig av förtjusning . . . inte sannt, Max?

— Det var storartat! bekräftade Max, som likaledes var tillfredsställd genom detta angrepp på "förstöraren av hans lycka." Helt enkelt storartat!

— Herr notarie, sade Hartmut i en egendomligt upprörd ton, låna mig flygskriften på några timmar, jag intresserar mig mera därför än Ernst . . . får jag?

— Med nöje, major. Doktorn har också ett exemplar, och det gör sin rund genom Heilsberg, och jag beställde genast från Berlin ett helt dussin. Någonting sådant måste komma ut bland folket, ja, just bland folket! . . . Kom Max, nu gå vi till Gyllene lejonet och dricka en flaska av det allra bästa! Vi vilja höja ett leve för honom, denne modige man, denne sankt Georg! Hurra för honom! Trefalt hurra!

Stadsnotarien sjöng i övermättet av sin glädje dessa sista ord helt högt, därpå tog han den lika belåtne Max under armen, och de gingo båda till Gyllene Lejonet.

I trädgården härskade under några minuter den fullständigaste tystnad. Ernst stod fortfarande kvar vid rosorna, och majoren satt på sin plats och såg tigande på vännen. Men slutligen gick han fram till vännen och sade halvhögt:

— Men så betacka dig då!

— För vad? frågade Raimar förvånad.

— För den skål, som de vilja utbringa för dig, och för benämningen sankt Georg.

— Men Arnold, jag ber dig! Vad skall . . .

— Prata inte dumheter! utbrast majoren. Vill du spela komedi för mig också? Mammons gudabild, för vilken allt och alla ligga på knä . . . dina egna ord på återvägen från Gernsbach! Det var alltså därför, som du ideligen höll till i Steinfeld och Neustadt. Det är förstudierna till ditt "Trollguld," som gjordes där. Och så låter du mig skälla ut dig och beklaga dig som en förfallen mumie, allt under det du redan står mitt inne i livet, i dagens strid . . . fy skäms!

Trots alla förebråelser klang det som jubel i rösten, men Raimars ansikte förblev dystert och allvarligt, då han svarade:

— Du skulle i alla fall ha fått veta det av mig i kväll, men saken är allvarligare, än du tror. Det är inte fråga om något vanligt angrepp eller någon motståndare av vanligt slag. Jag är fullkomligt medveten om att jag härmed sätter hela min existens på spel. Ännu är Ronald allsmäktig i de kretsar, på vilka det här kommer an, och han kommer att bruka denna makt till det yttersta gentemot mig, måste bruka den, ty om han inte förintar mig och mina anklagelser, då störtar han själv. Det blir en kamp på liv och död!

— Som du inte skulle ha givit dig in på, om du inte varit övertygad om att du har fullaste rätt, inföll Hartmut.

— Nej, det skulle jag visst inte. Men om jag blir ensam om denna övertygelse, om den allmänna meningen lämnar mig i sticket, då blir det jag, som besegras. Ronald har bundit alltför många intressen vid sig för att inte ha ett mäktigt anhang, som står och faller med honom. Du kan inte ana, med vilka medel det här arbetas. Allt, som på något sätt kan bli farligt, är antingen stukat eller mutat. På annat sätt skulle heller inte förhållanden sådana som där i Steinfeld kunnat vara möjliga. Jag känner till dem, jag har ju sett Steinfeld växa upp och har aldrig lätit blända mig.

— Det går ju i alla fall en del rykten, och gjorde det redan för ett år sedan, inföll majoren. Men de ha blott förblivit rykten.

— Därför att ingen hade mod att tala! De brakte ju alla till tystnad, och hittills har det ju dock i främsta rummet gällt Ronald. Då han spelade va banque, så gjorde han det på sin egen risk. Men nu skola aktier kastas ut i tusental bland vår redan förut så fattiga befolkning, nu skall småfolket, som kanske har sparat och försakat hela sitt liv, ge ut det lilla de äga för den förespeglade vinsten och sedan förlora allitsammans. . . . Nu vore det ett brott att tiga längre. Redan i våras, då den där saken dykte upp, fattade jag mitt beslut, och den här skriften har varit under arbete i tre månader.

De hade återvänt till sin förra plats och Hartmut tog åter upp häftet.

— Trollguld! Bara i titeln ligger den värsta anklagelsen, men du själv har inte satt ut ditt namn. Det måste du förr eller senare göra. Gör dig inga illusioner, Ernst, i en sådan strid kämpar man endast med öppet visir.

— Det har jag också haft för avsikt, ljöd det fasta svaret. Tror du, att jag tänker lägga mig i bakhåll för fienden och själv förbli i mörkret? För tillfället var jag tvungen därtill, om jag ville vara säker på att min flygskrift skulle göra verkan.

— Måste du? Varför det?

— Därför att jag är min fars son! Om denna skrift undertecknats med mitt namn och sedan skickats ut, skulle den vara dömd på förhand . . . Ernst Raimar . . . vem är det? Jaså, sonen till den där bankruttören, som tillgrep andras pengar och sedan undandrog sig rättvisan med en pistolkula. Och den vill upphäva sig till moralpredikant i dylika ting, den vill försöka rubba en Ronalds ställning? Mannen bär ju själv en fläck på sitt namn, och nu försöker han gå andras heder för när! . . . Så skulle det ha sagts, och därmed hade mitt verk varit dömt och avfärdat.

Orden klingade åter i kärv bitterhet, men de voro alltför sanna, och vännen måste om också motsträvigt instämma däri.

— Jag fruktar för att du har rätt. Ungefär så skulle världen ha bedömt saken. Nu är väl hemligheten strängt bevarad?

— Obetingat, och därför är verkan oerhörd, enligt vad min förläggare skriver till mig från Berlin. I finanskretsarna är man utom sig, samtliga tidningar tala om flygskriften, alla människor läsa den, och nu är det inte längre möjligt att undertrycka eller ens tiga ihjäl dessa anklagelser. Ronald måste uttala sig, och så snart han svarar offentligt, kommer jag att uppge mitt namn . . . det är en beslutad sak.

— Och därpå skola de återigen pina dig på det oerhördaste med den gamla olycksaliga historien! utropade majoren med undertryckt häftighet. Kommer du att kunna hålla stånd mot det? Man kommer inte att skona dig, var lugn för det.

— Jag vet det, sade Ernst fast och lugnt. Ronald kommer att hetsa hela sin press som ett hundkoppel över mig, just på den punkten komma de att sätta in all sin makt, ty det är den enda, som är angripbar. Men var inte orolig, Arnold! Detta har jag kämpat igenom och övervunnit, innan jag sände min skrift ut i världen. Nu är tärningen kastad, nu står jag på slagfältet, och nu må de komma an!

Han hade rätat upp sig och stod hög och rak. Där fanns inte ett spår längre av den forna dystra resignationen, utan endast energi och fast vilja, som tycktes genomtränga mannens hela väsen.

— Nu är du äntligen återigen som förr! utbrast Hartmut triumferande. Jag lyckönskar dig till denna strid, om den skänker dig tillbaka dig själv! Men hit nu med din flygskrift! Vi ha talat om den länge nog nu, nu vill jag äntligen läsa den.

— Här är den.

Ernst räckte honom häftet, varpå han fortfor:

— Jag lämnar dig ensam nu. Jag stod just i begrepp att skriva till Berlin, då du kom, och brevet måste i väg redan i dag. Om en timme kommer jag tillbaka och inhämtar ditt omdöme. —

En hel timme hade förflutit, och major Hartmut satt alltjämnt som fasttrollad på sin plats och läste. Nu vände han den sista sidan, läste slutorden och slog ihop häftet. Men hans kritik bestod blott av två ord:

— Tusan hakar!

Han tog fram sin näsduk och for med den över pannan. Först efter en hel minuts tystnad sade han med ett visst vemod:

— Där har nu denna människa, denne Ernst, setat i Heilsberg i tio långa år mitt ibland kälkborgarna, jag har förehållit honom, att han också har blivit en bland dem, och nu griper han sig verket an på ett sådant sätt och hugger in på hela det ädla rovriddarsläktet, så att gnistorna yr och far om det! Det är ju fruktansvärda saker, som han på detta sätt slungar denne Ronald i ansiktet! Och ärade herrar storfinanslärer få också höra bittra sanningar!

(Forts.)

Den längsta näsan. — Kan ni säga mig, huru lång den längsta näsa må vara?

— Nej. Kan ni det?

— Ja, den må vara 11 3-4 tum och litet till, men heller inte mera.

— Varför inte?

—Nej, ty blir den tolv tum, är det ingen näsa längre, utan en fot.

Gynna våra annonsörer.

Jul Exkursion Direkt Till Sverige

Den 4. December avgår Svenska Amerika Linjens

Ång. "STOCKHOLM"

från Halifax DIREKT TILL Göteborg.

Vilket enastående tillfälle för Canada-Svenskar att resa hem för att fira den stora Julhögtiden med denna populära och bekvämma båt, och Svenskarnas egen linje.

Som detta blir första gången en DIREKT resa företages från Canada till Sverige, kommer säkerligen passagerarlistan att bliva full.

DRÖJ DÄRFÖR EJ ATT BESTÄLLA PLATS FÖR DENNA JULRESA HEM TILL GAMLA SVERIGE.

Vi hava speciellt reserverade hyttplatser för våra landsmän i Vestern, hytter för 2, 4 eller 6.

Ång. "UNITED STATES"

Skandinaviska Amerika Linjens välkända båt, avgår även samma dag, den 4 Dec., från Halifax till Skandinavien DIREKT.

TVENNE STORA JULEXKURSIONER DIREKT TILL SKANDINAVIEN!

Dröj Ej! Beställ hyttplats GENAST!

Alla upplysningar, All nödvändig hjälp för att göra denna JULRESA så trevlig som möjligt, gives med nöje.

P. M. DAHL'S STEAMSHIP AGENCY

325 LOGAN AVE. WINNIPEG.

SOMMAR

EXKURSIONER

BILJETTER TILL SALU UPP TILL DEN 30 SEPT., 1924.
ÅTERRESA SENAST DEN 31 OKT., 1924.

ÖSTRA CANADA

STORT VAL AV RUTTER VIA CANADIAN NATIONAL ELLER ANDRA JÄRNVÄGS-LINJER. SJÖ OCH OCEAN RESOR.

STILLAHAVS-KUSTEN

VI SÄLJA BILJETTER (JÄRNVÄGS- ELLER ÅNGBÅTS) **TILL ALLA DELAR AV VÄRLDEN**

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

OM DU HAR VÄNNER ELLER SLÄKTINGAR I "GAMLA" LANDET, SOM ÄMNA SIG TILL CANADA, SÅ SKOLA VI MED NÖJE BISTÅ MED ARRANGEMANGEN FÖR DERAS HITRESA.

NÄRMARE UPPLYSNINGAR AV VÅRA AGENTER.

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS